

жило злото; но, питамъ те: кой смѣе да разкаже на министра въ какво положение се намира градътъ? Всѣки бѣга отъ беда.

— Нека правятъ щото щатъ, а азъ ще ида въ Паракинъ и да се чудя на Сърбия и на нейнитѣ началници, — рекохъ азъ.

— Такива началници сж и въ Сърбия твърде рѣдки. Ти не трѣбва да ходишъ въ Паракинъ. Остани тука, и да видиме какво ще да ти направи началникътъ! Азъ отговарямъ за тебе, — каза Илия.

— Не ща да оставамъ тука, за да ме гледатъ накриво.

— Я дай ми паспорта си, за да го видя! — каза Илия.

Когато азъ му го подадохъ, той го скри въ джеба си и рече ми:

— Не пушамъ те за инатъ на полицейна. Азъ ще да напиша писмо до министра. . .

Когато си отидохъ въ хана, то дойде едно момче отъ пощата и попита ханджията — има ли нѣкой човѣкъ, който би се решилъ да служи въ пощата. Като се намирахъ въ голѣма яростъ, то отговорихъ на момчето:

— Азъ ще да дойда да служа.

И отидохъ. Като влѣзохъ при пощарина, то той ме погледа зачудено и попита ме:

— Ти искашъ да служишъ въ пощенска служба?

— Искамъ, — казахъ азъ.

— Знаете ли вие, че ние търсиме момче за сюрюджия?

— Зная.

Пощаринътъ ме погледа още по-зачудено и проговори:

— А имашъ ли други дрехи?

— Имамъ.